

fjøre for Dem, mine Herrer! Den er, om De vil, af politisk Natur, men det er dog ikke af den højere Politik. Det er mere en almen menneskelig Betragtning, som jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Thing, fordi jeg veed, at dette Things Medlemmer, hvor forskellige vore Ansuelser end kunne være, baade med Hensyn til den andre og den andre Politik, dog Allesammen ere enige i det Punkt, at vi gjerne ville virke hen til at udbrede en rigtig god Forstaaelse og et rigtig smukt Forhold mellem de beslagtede Folk, som bo Ost og Nord for os. Dette kom ogsaa meget stærkt frem fra den ærede Ordfører, som i denne Sag tog et saa stærkt Hensyn til Normændene og fravaadede det ærede Thing, at gjøre Noget, som maaske kunde blive mindre venstabeligt opfattet i Norge. Jeg deler ganske den ærede Ordførers Betragtning i denne Henseende; vi bør paa ingen Maade gjøre noget Saadant. Thi uagtet jeg ikke vil negte at der er Noget ved det norske Storchings Opræden ved denne Leilighed, som kunde vække nogen Misstemning, saa bør vi dog ikke gjøre Gjengjæld. Men, mine Herrer, vi bør dog se at gjøre os lidt nærmere bekendt med, hvad det egentlig er det norske Storting har villet, og det behøve vi ikke at gisne os til, thi der foreligger jo en Betænkning fra Udvalget deroppe angaaende Myntkonventionen, af hvilken man ikke alene ser, hvad Udvalgets Flertal, der fik Mindretallet i Stortinget, men ogsaa hvad Mindretallet, der fik Flertallet for sig, har villet. Dette Mindretal ønsker at man skal komme til Konvention og Dverenskomst, men det har visse Betæneligheder for Dieblisset. Dels er det ikke bleven alle Medlemmer af Stortinget fuldkommen klart, om der ikke indeholdes nogen Banfælighed derfor i den norske Grundlov. Det synes ganske vist ikke, som om de Betæneligheder, der have fremstillet sig for Nogle, ere af overveidende Betydning for de Fleste; men der er dog Enkelte, som ikke ere komne til nogen sikker Erkendelse i denne Henseende. Dels er der en anden Banfælighed, idet man i Norge frygter for, at det ikke vil være muligt at faae udmøntet al den Mynt, som de skulle bruge, saaledes at Konventionens Lidstifter ikke overskrides. De have nemlig ikke været saa forsynlige som vi, at indrette en Mynt fra Ny netop i denne Tid, hvilket vi have gjort netop fordi vi lidt tidligere have haft Forventning om, at Forandringen snart vilde komme. Derfor ville de have større Banfælighed end vi, ved at faae Alt det udpræget, som skal udbræges, men naar først denne Banfælighed er fjernet for dem, ville de være meget glade ved at kunne slutte sig sammen til den Konvention, som vi maatte blive enige om med Sverig, og for dette finder jeg et yderligere Bevis netop i det, som den ærede Ordfører nylig anførte efter Aftenbladet. Dersom dette forhold sig rigtigt, hvad jeg ikke kan indestaa for, saa er det yderligere et Tegn paa det, som man venter, og ogsaa paa det,

som man ønsker. Jeg har ikke nogen personlig Forbindelse deroppe; men jeg tror heller ikke, den ærede Ordfører har det; jeg har henvendt mig til de Mand her i Thinget, som jeg troede snarest kunde ventes at staa i Forhold til Normændene og har spurgt, om de have hørt, at disse havde udtalt et saadant Ord, men de have ikke vidst noget derom. Der er altsaa ikke mindste Grund til at antage, at Normændene skalde ønske Noget hellere, end at vi nu forløbige slutte os til Sverkerne og holde dem det saadant senere, at tiltræde, naar de ville. Men hvorledes staa vi nu overfor Sverkerne, som vi jo saa gjerne vilde staa os rigtig godt med og handle broderligt imod? Sfor opfordrede vi Sverkerne til at overveie i Forbindelse med Normændene og os, hvad vi helst skalde gjøre i Anledning af Nødvendigheden af at gaa over til en anden Myntfod. Det var den Gang ikke saa klart for den svenske Regering, som det var for den Danske, at det var nødvendigt i den Henseende at træffe nogen Afgørelse, men man gif ind paa en Prøvelse deraf, og Resultatet blev jo, at man fandt, at man kunde gaa ind paa den Tanke, der her foreligger. Derpaa blev der sluttet en Dverenskomst, som altsaa var af den Bestaenhed, at enhver af disse Stater paa sig visse Offre ved at optaae dette Gode, og efterat nu Sagen er faldt bort i Norge, komme Sverkerne til os og sige her er nu dette, som vi efter Eders Opfordring isfor have vedtaget, vi skjonne nu, at det for os er af meget stor Bigtighed at beholde fast og slutte Eder sammen med os for at stasse i det Mindste de Gode frem, som vi kunne optaae ved at slutte Dverenskomst med Eder; stod nu ikke den Saand fra Eder, som vi her række. Ja, mine Herrer, jeg siger, at det forekommer mig, at det ikke vilde være smukt af os, om vi, efterat vi selv have erkendt, at denne Dverenskomst vilde være et meget stort og betydeligt Gode for Nationen, nu paa Grund af, at dette Gode er blevet noget formindsket derved, at Norge ikke strax er traadt til, vilde vise fra os en saadan Opfordring, der var kommen til os fra den svenske Regering og den svenske Rigsdag. Jeg vil derfor tillade mig paa det Bedste at anbefale Flertallets Forslag i denne Sag.

Bøssen. Ved denne Sags 1ste Behandling her i Thinget tillod jeg mig at tage Ordet for at fremsætte de Betæneligheder, som jeg for mit Bedkommende havde, og som jeg ogsaa tror, at flere havde ved at gaa ind paa en Myntforandring, som den Myntkonventionen gif ud paa. Disse Betæneligheder vare vel ikke af den Art, at jeg, som Sagen det Gang forelaa, troede at kunne eller burde fasholde dem, naar de bleve vedede lige overfor det Hensyn, som var at tage til de to andre Lande i Norden. Det var altsaa under under Forbehold af Afslutning fra Norge og Sverig, at jeg ogsaa troede at kunne og maatte